I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 9

Stockholm den 1 september 1950

I T F har avblåst sin blockad mot Argentina

Internationella Transportarbetarefederationen meddelar att dess proklamerade blockad mot argentinska fartyg hävts. Orsaken till den internationella blockadens hävande uppges vara, att de argentinska sjömännen själva återgått till arbetet på grund av att de saknade resurser att fortsätta striden. Hur härmed än må förhålla sig kvarstår det faktum att ännu inga säkra uppgifter som bekräftar riktigheten av påståendet offentliggjorts. Däremot har en hel del detaljer om stridens tidigare skede kommit IAA:s sekretariat tillhanda.

Allt talar för, när man studerar detaljerna, att det var FORA - IAA:s sektion i Argentina - som först av de fria organisationerna upptog kampen mot Peróns fascistiska undertryckningsmetoder mot den argentinska fackföreningsrörelsen. FORA har stått i spetsen för en rad hamnarbetarstrejker, framförallt i Buenos Aires. En del av dessa strider har framgångsrikt genomförts medan andra gett sämre resultat. Men FORA har emellertid icke endast haft att kämpa mot arbetsgivarna och de fascistiska myndigheterna, utan även haft emot sig den av perónregimen kontrollerade fackliga landsorganisationen, CGT. Denna organisation är fascistregimens kuvade verktyg och vis lydigt användas då man är ute på att slå ner de argentinska arbetarnas frihetsmanifestationer och alla arbetarnas ansträngningar att slå ett slag för sina proletära intressen.

FORA:s lokaler är alltjämt stängda och dess möten liksom

tidningar förbjudna, men detta oaktat fortsätter organisationen och dess medlemmar sin kamp.

Redan under april månad gick sjömännen i Argentina ut i ett par dagars strejk, då med syfte att tilltvinga sig konstitutionella rättigheter för sin organisation - CGGMA - rättigheter som förvägrats dem. Sjömännen fick den gången en del löften varigenom arbetet kom i gång på nytt. Freden blev emellertid icke långvarig. Allmän strejk utbröt på nytt den 18 maj. Enligt en deklaration av den stridande organisationen gällde aktionen närmast följande krav:

1. Återanställandet av alla kamrater som utsatts för repressalier hos firman Dodero.
2. Uppfyllandet av mom. 4 i den överenskommelse som slöts den 26 augusti 1949 i Transportministeriet.
3. Rätt för våra organisationer att fritt få bestämma sin fackliga väg.

Strejken som omfattade cirka 20.000 sjömän lamslog nästan fullständigt den argentinska sjöfarten. Det uppträdde dock en del strejkbrytare som tog upp arbetet med CGT:s och perónsregimens stöd.

Med alla de propagandainstrument regimen förfogar över utsattes de strejkande för en fullständigt hänsynslös lögnkampanj. Strejkens omfattning förringades. Det påstods att strejken var en sabotageaktion mot handelsflottan i Argentina på den "internationella kommunismens" uppdrag.

Sjömännen kämpade dock vidare under hårt och brutalt motstånd och trots regimens lögnkvarn. Sympatiaktioner igångsattes, framförallt av Varvsarbetarefederationen - FOCN. I en solidaritetsproklamation från denna organisation förklaras i slutklämmen:

"Kamrater, arbetare, hela folket.

Vår organisation är i strejk sedan 30 dagar. Den har gjort allt som varit möjligt för att trotsa den härskande reaktionen. Vi fortsätter kampen, även om den till äventyrs skulle tillspetsa sig ytterligare. Vi måste bevisa för tyrannerna att ingen kan eller får våldföra sig på folket när detta blivit medvetet om sin styrka och beslutat gå sin egen väg.

Vi fortsätter solidaritetsstrejken till de yttersta kon-

sekvenserna. Vi kommer att beträda oss på krigsfot tills fienden förintats.'

Leve den fria arbetarorganisationen.' "

I ett speciellt upprop som Varvsarbetarnas federation utsände heter det vidare:

"Den 30 maj förklarade vi solidaritetsstrejk med sjöfolket, som skulle sluta måndagen den 5 juni. Den 3 juni stängde polisen våra lokaler, som en "hyllning" åt befriaren general San Martín. Inför denna nya, godtyckliga aktion från regimens sida hade vi ingen annan utväg än att fortsätta vår solidaritetsstrejk med sjöfolket och dessutom utvidga den till en kampaktion för vår egen federations existens".

I en artikel i organisationens tidning framhölls som exempel på tillståndet i Argentina just då, att ett 40-tal organisationslokaler stängts och cirka 300 tidningar förbjudits av polisen. Tidningen tillägger att "så ser den sociala rättvisa ut som regerar i Argentina".

Som redan är bekant proklamerade Internationella Transportarbetareförbundets internationell blockad mot den argentinska sjöfarten och gav därmed sin anslutning till de argentinska sjömännens berättigade aktion. Sjömännen i Argentina är ju anslutna till denna internationella federation. Man kan emellertid icke påstå att ITF:s internationella aktion möttes av någon enhetlig eftertrycklighet från de nationella organisationernas sida. Transportarbetarna i en del länder vägrade helt enkelt att följa parollen. När exempelvis de tyska hamnarbetarna i Hamburg och Bremen genom aktion stoppade två argentinska båtar, beordrades dessa båtar till den franska hamnstaden Cherbourg dit lasten dirigerades per järnväg.

I England, sätet för ITF:s central, stoppade dockarbetarna i Londons hamn arbetet på den argentinska båten "Eva Perón". Enligt underrättelser från våra engelska kamrater kom senare på dagen inte mindre än sex funktionärer från Transport- och grovarbetareförbundet - TGWU - och övertalade dockarbetarna att upptaga det nedlagda arbetet och motiverade detta med att ITF-blockaden icke fått förbundets sanktion eller stöd. Genom sina funktionärer förhindrade således förbundet sympatiaktionen i Londons hamn. Så var förmodligen också förhållandet i en del andra länder, vilket säkerligen gav ITF anledning att vid första lägliga tillfälle avblåsa aktionen, och när de argen-

tinska sjömännen tvingades ge upp för den fascistiska reaktionen passade man på att avblåsa den stort upplagda aktionen mot Argentina.

Även om sjömännen i Argentina tvangs böja sig på grund av angivna orsaker så förelåg ju icke därmed någon anledning för ITF att avblåsa striden. Aktionen borde ha fått fortsätta tills de argentinska arbetarna tillerkänts fri organisationsrätt. Mycket talar för att en sådan aktion skulle ha lyckats om arbetarna internationellt med kraft gått in för densamma, och säkert är att det var på en sådan aktion de argentinska arbetarna själva väntade som stöd i deras egen kamp mot den fascistiska reaktionen.

John Andersson

SYNDIKALISTISK FEDERATION BILDAD I ENGLAND

(IAA) Söndagen den 6 augusti hölls i Manchester, England, en för den syndikalistiska rörelsen viktig kongress, där beslut fattades att bilda SYNDIKALISTISKA ARBETARE-FEDERATIONEN med anslutning till IAA.

Det var egentligen den anarkistiska federationen som på denna kongress beslöt omlägga sin verksamhet och under nytt namn konstituera sig som en syndikalistisk kamporganisation och påbörja en propaganda för ny syndikalistisk aktivitet.

Vid kongressens öppnande upplästes hälsningstelegram och skrivelser från IAA:s sekretariat i Stockholm, från IAA:s Subsekretariat för Västra Europa, SAC, spanska CNT i exilen, bulgariska CNT i exilen samt från franska CNT.

Stadgar och principuttalanden för den nya rörelsen antogs med nedanstående utformning:

"Syndikalistiska Arbetare-Federationen - SAF - vill lägga grunden till ett fritt/samhälle som skall omöjliggöra uppkomsten av en privilegierad klass och icke tillåta den ena människans utsugning av den andra. SAF förordar därför gemensamt ägande och arbetarkontroll av jorden, industrin och alla produktions- och distributionsmedel på en grundval av fri samverkan. I ett sådant samhälle skall lönesystemet, finansväsendet och penningarna vara avskaffade och varor produceras och distribueras, inte för profitens skull, utan i överensstämmel-

se med människornas behov.

KLASSKAMP. Arbetarklassen och den härskande klassen har rakt motsatta intressen. SAF bygger på en oundviklig daglig kamp av arbetarna mot dem som äger och kontrollerar produktions- och distributionsmedlen och skall fortsätta denna kamp tills man nått fram till gemensamt ägande och arbetarkontroll.

DIREKT AKTION. I striden mot en härskande klass kan segern uppnås blott genom arbetarnas egen direkta aktion. SAF tillbakavisar alla partipolitiska strävanden därför att de drar bort arbetarna från klasskampen och leder till klass-samverkan.

STATEN. I alla dess former är staten en fiende till arbetarna och kan icke existera inom ett klasslöst samhälle. SAF hyser därför inga förhoppningar om att kunna bruka staten för att nå fram till en frigörelse av arbetarklassen och vill inte skaffa sig säte i regering och riksdag. Inte heller önskar organisationen bygga upp en ny stat på den gamlas ruiner. Alla försök av ett parti som uppger sig representera arbetarklassen att skapa en ny stat kan blott leda till en ny härskarklass.

ORGANISATION. För att nå dessa mål måste arbetarna organisera sig. De måste ersätta de hundratals yrkessammanslutningarna och allmänna fackförbunden med syndikalistiska industrifederationer. Som ett omedelbart steg mot detta mål biträder SAF vid bildandet av arbetarkommittéer vid olika fabriker, gruvor, ämbetsverk, varv, verkstäder och andra arbetsplatser och skall söka verka för att de utvecklar sig till industriförbund, anslutna till en hela landet omfattande Arbetarfederation.

INTERNATIONALISM. SAF vill som sektion inom Internationella Arbetar-Association bestämt hävda arbetarklassens internationella solidaritet".

Sedan beslutet fattats om bildandet av den nya organisationen på syndikalistisk grund, antogs ett uttalande av följande lydelse:

Den syndikalistiska Arbetare-Federationen, samlad till konstituerande kongress i Manchester, sänder sina hälsningar till alla sektioner inom Internationella Arbetar-Association. Kongressen understryker sitt beslut att gemensamt med dem kämpa för störtandet

av kapitalismens makter och stater, och uttalar sin solidaritet med frihetliga organisationer som kämpar mot den totalistiska brutaliteten.

Som organisationens organ skall tidningen DIRECT ACTION tjänstgöra.

SAF:s nationalkommitté skall ha sitt säte i London och som medlemmar av densamma invaldes följande kamrater:

Generalsekreterare: Ken Hawkes
Kassör: Maloie Hawkes
Övriga ledamöter: Joan Halloran, Peter Green och Frank Rowe.

En av de på kongressen deltagande kamraterna skriver till IAA:s sekretariat att kongressen blev en fullständig framgång. Den allmänna atmosfären var under hela kongressen synnerligen uppmuntrande. Man märkte ingen tendens att "bygga luftslott" och de deltagande kamraterna var fullt medvetna om det sakförhållandet att man har att gå igenom en lång och hård period av strider för att nå fram till våra mål. Diskussionen kring de olika punkterna på dagordningen var livlig. Men delegaterna visade en önskan att nå fram till den bästa möjliga samfällda överenskommelse, och alla närvarande deltog aktivt i diskussionen. Anslutningen till IAA accepterades som ett av våra allra viktigaste beslut.

+

"LA PROTESTA"TITTAR FRAM FRÅN UNDERJORDEN.

(IAA) För en tid sedan blev den internationellt kända anarkistiska tidningen "La Protesta" i Argentina av den fascistiska regimen förbjuden att utkomma. Tidningen har emellertid nu åter börjat utkomma, men illegalt, tryckt på ett hemligt tryckeri någonstans i Argentina.

Det första numret av den illegala tidningen har även kommit IAA:s sekretariat tillhanda. Innehållet är intressant. Tidningens första artikel behandlar spörsmålet om pressfrihetens undertryckande i Peróns Argentina. Artikeln framhåller att "trots den stämning av skenbart lugnt och normalt liv som kännetecknar dagssituationen här i landet, skärps oavlåtligt undertryckningsåtgärderna mot den argentinska pressen." De redan förbjudna tidningarnas antal, fastslår La Pro-

testa, är allarmerande stort. Artikeln slutar med följande principdeklaration:

"Inför alla dessa undertryckningsåtgärder mot det fria ordet höjer vi anarkister vår protesterande röst. Inte bara därför att man berövar oss friheten att uttrycka våra övertygelser, utan också därför att denna politik över huvud är ett attentat mot det fria tänkandet och dess uttryck, en rätt som tillkommer alla utan åtskillnad. Vi försvarar densamma även för våra egna motståndare, vilka vi bekämpar med våra principers och övertygelsers ädla vapen".

I övrigt innehåller tidningen principiella artiklar t.ex. om nationalisering och socialisering, om det officiella majfirandet i år, information om motståndskampen i Spanien, material om internationella anarkistkongressen samt naturligtvis ett klart ställningstagande till dagens fackliga läge i Argentina, ett ämne som behandlas i tre artiklar.

Den första av dessa sysslar med de av polisen stängda arbetarlokalerna, åtgärder som framförallt har drabbat FORA, IAA:s argentinska sektion, och de fristående arbetarorganisationerna mycket hårt. En annan artikel behandlar FORA:s många strejkaktioner i Buenos Aires hamn under de senaste månaderna och deras moraliska betydelse. Uppslagsartikeln behandlar sjömanskonflikten i Argentina.

+

U R U G U A Y

(IAA) Den med IAA samarbetande organisationen Federación Obrera de Construcciones y Reparaciones Navales, den fristående arbetarfederationen för skeppsbygge och reparationer i Montevideo, Uruguay har i ett flygblad uttalat sin solidaritet med det strejkande argentinska sjöfolket och omnämner även de olika sociala konflikter organisationen själv är invecklad i. Särskild nämner man en sedan lång tid pågående konflikt med uruguayska firmor däribland varvsfirman Dodero. Vidare firmorna Tognetti, M.D.F. och Regusci & Voulminot. I de tre sistnämnda fallen rör det sig om konflikter berörande både Uruguay och Argentina, och i vilka varvsarbetare i de två länderna solidariskt samverkar för att försvara arbetarnas levnadsstandard och rättigheter. Konflikten med firman Regusci & Voulminot har pågått 30 månader och haft mycket allvarliga följder för firman.

JESUITISKT UTSTUDERAD REAKTION I ARGENTINA

(IAA) I en korrespondens från Argentina till tidningen SOLIDARIDAD OBRERA i Paris heter det:

- Den reaktion som går fram här i lamdet gör inte så mycket väsen av sig och heller inte är/ riktigt så brutal som andra, tidigare regimer, men den är mer förslagen och jesuitiskt utstuderad och därmed så mycket grundligare i sina strävanden att tysta ner och omöjliggöra varje opposition, vare sig den är politisk eller social. Med hänsyn till pressen har man tillgripit förbud - övergående och permanenta - dekreterade av en parlamentarisk kommitté som egentligen har tillsatts för att undersöka vissa tortyrmetoder som tillämpats mot arbetare och studenter och mot s.k. "argentinsk verksamhet". Även kommunala myndigheter har under mycket långsökta motiveringar stängt arbetarlokaler och förbjudit tidningar att utkomma. Som ytterligare skruv på det fria ordets uttrycksmöjligheter utövar regimen sträng kontroll över tidningspapperet. Följden har blivit att en sannskyldig skräck härskar i tryckerierna landet runt och man är vanmäktig av rädsla om de skulle erbjudas arbete av vad slag som helst som har utsikt att rota regimens upprätthållare. På detta sätt uppstår rent automatiskt ett tillstånd av censur, skarpare i sin verkan än om den dekreterats av regimen med officiell proklamation. Utan att direkt häkta folk förkvävs på detta sätt pressfriheten långt mera effektivt än vad någonsin förr varit fallet. Ett status av idéell och kulturell reaktion har därmed framskapats.

FORA:s lokaler är fortfarande stängda, men ingen är anhållen. Trots stängningen har många strejker genomförts i hamnen. Detta visar att många hamnarbetare fortfarande har sin gamla kampanda kvar och hävdar ännu sin värdighet som människor. Intressant var även sjöfolksstrejken, en rent facklig angelägenhet, som visade stor fasthet gent emot perónregimen och dess myndigheter. Den var organiserad av Confederación de Gremios Marítimos, som klart går mot regimens CGT och försvarar det egna oberoendet. Men resten av arbetarklassen, organiserad eller ej, frånsett några små grupper, underkastar sig regimen fullständigt och följer CGT:s paroller, som bl.a. icke tillåter någon opposition. Man kan säga att ingenstans i Argentinas offentliga liv råder

så utpräglat fascistiska förhållanden som inom den av perónisterna kontrollerade fackföreningsrörelsen.

Ett faktum är att vi befinner oss inför en välplanerad totalitär reaktion, demagogisk och ledd av jesutitiska principer och som dessutom har en fast grundval i folkets egna led, vilket är någonting alldeles nytt i landets historia. Denna totalitära reaktion skapar en alltmer förkvävande atmosfär oaktat den icke yttrar sig i masshäktningar eller liknande åtgärder, vilket emellertid icke utesluter än att även detta kan inträffa ifall det skulle komma till större manifestationer av missnöje som äventyrar regimen. För övrigt har man även tänkt på dylika eventualiteter och som preventivåtgärder på förhand lagat till en hel del lagar av rent fascistisk typ färdiga att tas i bruk om situationen skulle bjuda det.

+

MOT DEN FACKLIGA MONOPOLISMEN

(IAA) "Nieuwe Strijd", organ för en syndikalismen närstående facklig sammanslutning i Holland, har i sitt senaste nummer några betraktelser angående ITF:s blockadaktion i samband med den argentinska sjöfolkskonflikten. Tidningen skriver:

"Det argentinska sjöfolkets oberoende organisation CGGMA uteslöts ur det officiella underhandlingsorganet och i stället bildades ett nytt där endast representanter för den officiösa CGT fick säte och stämma.

Vi anser det vara självklart att de argentinska arbetarnas aktion får det största möjliga internationella stöd, deras tappra strid för arbetarorganisationens oberoende förtjänar all solidaritet.

I Holland ansluter sig till solidaritetsaktionen också Transportarbetarnas Centrala förbund, som tillhör [illegible]NVV. Men när ledarna för detta förbund proklamerar organisationsfrihet för de argentinska arbetarna, så ska inte vi glömma, att dessa ledare, tillsammans med sina politiska vänner, gjort denna organisationsfrihet till en karikatyr, jag t.o.m. förkvävt den i själva Holland."

Precis på samma sätt som hos de argentinska arbetarna har Transportarbetarnas centrala förbund mot oss tillämpat en sådan taktik, som dessutom haft större framgång än aktionen i det halvfascistiska Argentina. Vi står utan minsta reservation bakom de argentinska

arbetarna och deras kamp, men vi vill i sammanhanget avslöja det hyckleri de gör sig skyldiga till, dessa som så emfatiskt tar ordet "FRIHET" på sina läppar, men som i sin dagliga gärning använder rent diktatoriska metoder för att komma meningsmotståndare till livs.

Så långt "Niewe Strijd". Vi instämmer fullt och helt i tidningens uppfattning.

+

VÄDJAN OM SOLIDARISK HJÄLP

De italienska syndikalisterna är inbegripna i energiskt arbete för att på nytt resa Unione Sindacale Italiano - USI. En konstituerande kongress är planerad till nov. månad och det är att hoppas att denna kongress kommer att medföra ett gott resultat för vår rörelse i Italien.

Ett huvudvillkor för att det förberedande arbetet ska krönas med framgång är att de italienska kamraternas organ GUERRA DI CLASSE får utkomma regelbundet. Det är beträffande denna sak de italienska syndikalisterna har stora svårigheter. Omfattande arbetslöshet och lågt löneläge försvårar i oerhörd grad möjligheterna för dem att frambringa ekonomiska resurser för tidningens utgivande regelbundet.

Med anledning härav har de italienska kamraterna genom IAA:s sekretariat vädjat till sektioner och kamrater i andra länder att i görlig mån bistå dem. Själva är de naturligtvis beredda att sätta in hela sin kraft och energi på att frambringa resultat, men de är tacksamma för all den hjälp de kan få från andra länder och tackar alla som vill ge dem ett solidariskt ekonomiskt stöd.

Det gäller vår rörelses återuppbyggande i Italien. Just nu är det av stor betydelse att kamraterna därstädes får resurser att på ett kraftigt sätt fullfölja sitt arbete.

Vår maning är därför: stöd dem ekonomiskt. Gör vad som är möjligt. Visa internationell solidaritet. Det är välbehövligt i detta fall. Eventuella pengar kan lämpligen sändas till följande adress: Margarita Ilario, Corso Tassoni 59, TORINO, Italien.

Stockholm i sept. 1950

Med hälsning

IAA:s Sekretariat

Box 415, Stockholm 1.

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 10. Stockholm den 1 oktober 1950

DEN FACKLIGA SITUATIONEN I ENGLAND

Inom den engelska fackföreningsrörelsen har under de senare åren förekommit en hel del händelser som visar att en mängd arbetare långt ifrån är tillfredsställda med förhållandena inom densamma. Fackföreningsrörelsen behärskas av en maktfullkomlig byråkrati som hållit tillbaka medlemmarnas kamp och ansträngningar för bättre levnadsvillkor. Medlemmarna har mångenstädes känt sig sakna det stöd som fordrats av sin organisation och har resultatet i en hel del fall blivit att de tvingats föra sina strider på egen hand. Officiella strider har varit många under de senare åren, vilka strider frenetiskt bekämpats av den fackliga byråkratin och har arbetarregeringen vid en del tillfällen beordrat militär att bryta arbetarnas strider.

Det har ständigt utbasunerats att det varit kommunister som stått bakom dessa strider. Utan tvivel har kommunisterna på allt sätt sökt att utnyttja dem, men allt talar för att de endast i undantag förmått att få något inflytande över striderna. Det har varit organiserade arbetare utan kontakt med kommunisterna som stått i spetsen för de stridande.

Arbetarna har stått i skarp motsättning till ledarväldet, mot det genomdrivna lönestoppet, mot regeringens politik vars udd varit riktad mot arbetarnas strider. Dessutom har arbetarna varit ganska kritiskt inställda mot socialiseringarna inom olika branscher,

vilka i stället för att skapa frihet och en bättre ekonomi medfört en växande byråkrati inom de socialiserade industrierna, som det är svårt att komma till tals med. Det har åter och åter framhållits att arbetarna saknar inflytande och är otillräckligt representerade i de socialiserade företagens styrelser. Från arbetarhåll har man å olika platser gått emot ytterligare socialisering tills de får större inflytande över förvaltningen av de socialiserade industrierna.

På den nyss hållna fackföreningskongressen i Brighton behandlades även socialiseringsfrågan i olika sammanhang. Bland annat framfördes av fackförbundet inom den kemiska industrin en resolution i vilken framfördes den ståndpunkten att rådande metoder ifråga om kontroll och administration inte motsvarade demokratiska principer och inte infriat arbetarnas förväntningar. Kongressen borde därför uppmana Centralrådet att så snart som möjligt pröva en fullständig omorganisering av kontrollen och administrationen, byggd på inrättandet av ett industriparlament. Dessa parlament skulle ha sådana begränsade uppgifter, som fastslagits i socialiseringslagen, men full verkställande myndighet inom de demokratiska gränser som Storbritanniens konstitution föreskriver.

Förslagställarna framhöll vidare att deras organisation utarbetat ett system för industriell demokrati, vilket de tyvärr icke hade tillfälle att närmare redogöra för och betonade, att om man ville ha demokrati i industrin, så måste den bygga på lokal självstyrelse, som var det bästa sättet att låta demokratin komma till uttryck.

Under debatten å kongressen betecknades denna resolution av motståndarna som gillesocialism och syndikalism och av kongressens majoritet förkastades. Och något annat var ej heller att vänta på grund av den sammansättning kongressen hade.

Arbetarnas synpunkter i lönefrågorna kunde dock icke ledarbyråkratin hålla tillbaka. Fackföreningsrörelsens centralstyrelse med generalsekreteraren Vincent Tewson och transportarbetareförbundets ledare Arthur Deakin i spetsen framhöll, att landets ekonomiska läge inte tillät någon större generell ökning av lönerna. Centralstyrelsen framhöll i sitt förslag att lönepolitiken måste kunna ge rum för löneökningar till de sämst betalda men knappast mera.

Mot denna uppfattning hävdades under debatten att medan arbetarna uppfordrades att visa återhållsamhet i sina krav, tillskansade sig industrin enorma profiter och livsmedelspriserna pressades oavlåtligt i höjden. Det hävdades att de löneökningar som krävdes inte behövde inverka på varupriserna. Det framhölls att de belopp som behövdes för löneförhöjningarna finns att hämta ur arbetsgivarnas vinster.

Kongressens majoritet tillbakavisade centralstyrelsens förslag om återhållsamhet i lönekraven. I beslutet framhölls bland annat: "Kongressen anser, att så länge en rimlig begränsning av profiten samt en rimlig planhushållning och priskontroll inte genomföres, så att varje arbetare får en hygglig levnadsstandard föreligger ingen grundval för återhållsamhet i lönekraven. Regeringen uppmanas även att införa profitkontroll".

Utan tvivel kommer detta beslut av kongressen att medföra omfattande lönerörelser i England.

Det rör sig bland Englands miljoner organiserade arbetare. I vad mån den nyligen i England bildade Syndikalistiska Arbetarefederationen har möjlighet att påverka händelseförloppet är svårt att just nu säga, men vi är fullt på det klara med att dess medlemmar med all energi kommer att sätta in sina krafter för hävdandet av arbetarklassens intressen.

John Andersson.

TRANSPORTARBETARNAS ORGANISATION I ENGLAND SVEK I ARGENTINABLOCKADEN

(IAA) Medan man i en del länder följde den paroll som Internationella Transportarbetarefederationen - ITF - utsände angående internationell blockad mot argentinska fartyg, svek de engelska transportarbetarnas organisationer. I det fall då dockarbetarna i London själva stoppade arbetet på den argentinska båten "Eva Perón" blev de av sin organisations ledning uppmanade att återupptaga arbetet under förklaring att blockaden inte hade organisationens stöd. De engelska transportarbetareorganisationernas ledning hade aldrig för avsikt att understödja blockaden, vilket framgår av följande:

ITF hade sin internationella kongress i Stuttgart, Tyskland, under dagarna den 21 - 29 juli. Cirka 200 ombud från 30 länder var närvarande och bland de frågor som där behandlades var Argentina-blockaden.

Engelsmännen blev hårt ansatta för sin bristande aktivitet i detta sammanhang. Som försvar framhöll de att de kommit i en mycket penibel situation genom Argentina-blockaden till följd av att en stor del av örikets livsmedel kommer från detta land. De förklarade vidare att de ej kunde blockera alla argentinska fartyg. Båtar, som tidigare vägrats lastning eller lossning i annan hamn i utlandet till följd av blockaden och som gått till England för att betjänas där, skulle dock avvisas.

En ganska betecknande deklaration. England har stora handelsförbindelser med Argentina. Genom att deltaga i aktionen hade därigenom att avgörande slag riktats mot den argentinska fascismen. Men så gjordes ej. Likväl är ITF:s central förlagd i England, upprätthålles av den engelska organisationen. Med detta faktum för ögonen är det fullt förståeligt varför ITF så gastigt hävde blockaden...

+

DIKTATUREN I PORTUGAL

(IAA) A Batalha, de portugisiska syndikalisternas illegalt utkommande organ, återkommer i ett av sina senaste nummer till koncentrationslägret i Tarrafal, det s.k. dödsläger där Portugals diktator Salazar pinar sina farligaste politiska motståndare till döds, framförallt den revolutionära arbetarrörelsens bästa militanter.

Det portugisiska folket lider sedan 20 år tillbaka under den fruktansvärda klerikala diktaturen. Tidningen slår fast att förföljelserna mot regimens motståndare är lika hård som förut och att i dödslägret Tarrafal tillitar de våldsamma metoderna mot fångarna i stället för att mildras. I lägret har många goda kamrater dött som, om bara deras vaktare visat aldrig så liten vilja eller aldrig så liten respekt för sina offers liv, skulle ha kunnat räddas till livet.

I många fall tvingar man på fästningen internerade arbetare ut till hårt arbete trots de har hög feber på grund av sjukdom. Om dessa män förklarar att de på grund av sin sjukdom icke orkar deltaga

i arbetet, skickas de av vakterna till det s.k. "Kylskåpet", d.v.s. en fuktig straffcell. Här får de tillbringa 20 dagar eller längre tid på en kost av vatten och bröd. Läkaren bryr sig inte om dem heller. Hans närvaro i dödslägret är bara en dekorativ symbol, ett tecken på att den portugisiska fascismen har vissa civilisatoriska ambitioner, men läkaren vill framförallt tjäna mycket pengar, ett begär som den fascistiska regimen förstår att stilla så länge den kan räkna med hans lojalitet.

Tidningen berättar ett fall som inte bara är belysande för den portugisiska fascismens uppfattning om humanitet och mänsklighet utan ställer också detta lands läkarkår i blixtbelysning.

Det gäller fången Manuel da Costa. Han insjuknade mycket allvarligt, t.o.m. så pass allvarligt att fängläkaren kände sig anmanad att rekommendera fångknektarna att inte sända ut honom på arbete och inte heller spärra in honom i "Kylskåpet". Men detta oaktat blev da Costa inspärrad och dog efter några dagar. Läkaren teg, hans katolska samvete bjöd honom att göra det för att inte riskera sin plats och sin luckrativa inkomst...

+

REGERINGEN I BELGIEN TILLÄMPAR DIKTATORISKA METODER

(IAA) Enligt beslut av den belgiska regeringen skall alla personer utrensas inom den statliga förvaltningen som tillhör eller på annat sätt öppet stöder revolutionära och antinationella grupper. Med sitt beslut har regeringen, enligt dess egen förklaring, riktat sig mot alla statsfientliga organisationer, således inte endast mot kommunisterna enbart, som i stället nämndes särskilt.

5 Åtgärdem har väckt hårt motstånd från olika håll. I ett uttalande har exempelvis den belgiska landsorganisationen, som kontrollerar hälften av landets fackföreningar, fördömt regeringens nya åtgärder och betecknat dem som "diktatoriska och omättliga". I uttalandet fastslås vidare att den s.k. Stockholmsappellen om förbud mot atombomben är en farlig parodi. Slutligen uppmanas "fria fackföreningsinternationalen" att omedelbart inleda en världsomfattande fredskampanj. Regeringens beslut om utrensning av kommunister och andra samhällsomstörtande element ur statsförvaltningen har ställt Belgien inför ett nytt krigshot.

U S A INBJUDER DE SPANSKA BÖDLARNA

(IAA) Nyss hölls stora militära övningar i Tyskland i amerikansk regi. Till dessa inbjöds en hel del observatörer från olika länder som ansågs höra till de demokratiska. Till dem räknades även det fascistiska Spanien, som mötte upp med en brigadgeneral, två överstelöjtnanter och en major.

Franco och hans bödlar tycks således numera räknas till de demokratiska...

✣

DEN SYNDIKALISTISKA KONGRESSEN I ITALIEN

(IAA) Den kongress som planerats för att återuppbygga den syndikalistiska rörelsen i Italien äger rum den 4 och 5 november i Germinal-gruppens lokaler, Piazza Matteotti 5, Carrara.

✣

DIREKT AKTION ÅTERGAV GRUVARBETARNA FRIHET

(IAA) Genom sitt resoluta uppträdande lyckades 2.000 gruvarbetare få en av sina kamrater frigiven för en vecka sedan i St. Helens i Lancashire, England, omtalar tidningen Freedom, London. Händelseförloppet var följande:

Under mars månad deltog gruvarbetaren John Horrocks i en icke officiell strejk och som vanligt nu efter nationaliseringen blev han och 24 andra strejkande kamrater stämda av Nationella kolindustridirektionen NCB och fick böta 10 pund för kontraktsbrott. Han vägrade betala och blev då arresterad och dömd till 28 dagars fängelse.

Strax vägrade 1.200 gruvarbetare i Sutton Manor och 800 andra i Bold Collieries arbeta så länge han satt inspärrad. NCB skyndade sig att falla undan - därför att gruvarbetareförbundet skaffade den summa som krävdes för att han skulle friges - och gick med på att inte begära direkt betalning av böterna från Horrocks. Det är att märka att striden fördes mot förbundets vilja.

Detta var en rungande seger för gruvarbetarna och det är just så man skall bemöta de totalitära metoder som tillämpas av NCB. Det ansåg åtminstone arbetarna...

✣

SPANSK UNGDOMSKONGRESS I FRANKRIKE

(IAA) Den spanska syndikalistiska emigrantungdomen i Frankrike har enligt meddelande i tidningen RUTA hållit en landsomfattande kongress. Hjärtlighet och kamratlighet kännetecknade kongressens tre sammanträden skriver tidningen. Alla "regionalorganisationer" inom organisationen, med undantag för regionen i Lot, var närvarande. Broderliga hälsningar till delegaterna hade enländ från ungdomsgrupperna i Nordafrika, England, Mexico och Venezuela. Dessutom var den spanska emigrantrörelsens allmänna organisationer representerade genom gästdelegater. Solidaritetsorganisationen SIA hade sänt en hälsning.

Bland de viktigare besluten märks skapandet av en ungdomssida i RUTA, intensifieringen av bildningsarbetet, utbildandet av nya talare och utbyggandet av de internationella förbindelserna genom permanent idéutbyte med alla frihetliga ungdomsgrupper i hela världen. Dessutom förekom debatt om Esperanto, frågan om att hålla ett stort årligt ungdomsmöte, skapandet av en militantskola samt tidningsproblemet. En hälsning till de iberiska emigranterna samt en hälsning till fångarna utsändes av kongressen.

✣

SIA-AVDELNING I ITALIEN

(IAA) En avdelning av den antifascistiska hjälporganisationen S I A har bildats i Genua, Italien. Denna avdelning samverkar med organisationens Centralkommitté i Frankrike.

✣

DE FINSKA SJÖMÄNNEN ANKLAGAS SOM KOMMUNISTER

(IAA) Var ock en som något följt den finska sjömansunionens arbete har klart för sig att den inte kan beskyllas för en organisation som går kommunisternas ärenden. Sjömansunionen har i stället i många olika sammanhang mycket bestämt vänt sig emot de politiska partiernas försök att utnyttja fackföreningsrörelsen för sina partiintressen. Själv har Sjömansunionen förmått att hålla dylika intressen borta från sitt organisationsarbete.

Likväl betraktas nu dess medlemmar som kommunister som i de olika ländernas hamnar övervakas. Så är särskilt förhållandet i

Förenta staterna där det numera knappast finns några gränser för kommunistskräcken. Enligt den nyligen antagna lagen ges myndigheterna befogenhet att undersöka och kvarhålla misstänkta utländska fartyg. Åtgärden riktar sig främst mot fartyg som tillhör vad den amerikanska propagandan kallar kommunistiska stater eller går på trafik på sådana länder.

De finska fartygen "Sirius" och "Hamina" var de första fartyg som drabbades av denna lag, trots de icke gick på fraktfart på de kommunistiska staterna. Men besättningarna var misstänkta att vara kommunistiskt orienterade.

En liknande historia har inträffat i Egypten där myndigheterna hindrat manskap och befäl på finländska s/s Aina Maria Nurminen att gå i land i Alexandria, som båten anlöpte för att lossa sin trälast. Samma motivering framfördes som i USA.

En konsekvens av den för långt drivna kommunistskräcken.

+

LIKA LÖN FÖR MÄN OCH KVINNOR I ENGELSK STATSTJÄNST

(IAA) På den engelska fackföreningskongressen i Brighton diskuterades även frågan om lika lön för män och kvinnor i engelsk statstjänst. Det var ju en av det engelska arbetarpartiets propagandapunkter innan partiet kom till den politiska makten varför tiden borde vara mogen för kravets genomförande, men så har ej skett. Därför kom frågan upp på fackföreningskongressens dagordning.

Centralstyrelsen ansåg att denna fråga borde skjutas på framtiden. Man borde avvakta resultatet av förhandlingarna med regeringen, men denna mening mötte starkt motstånd från kongressens delegater.

Kvinnornas främsta företrädare i denna fråga å kongressen var den 30-åriga miss Betty Jones. Enligt kongressreferaten framhöll hon bland annat att fackföreningsrörelsen nu i sextio år godtagit principen om lika löm samt att den brittiska regeringen godtagit den sedan 1919. När det kom till det praktiska genomförandet hette det emellertid alltid, att tiden inte var mogen. Också arbetarregeringen hade nu i tre år svarat, att förhållandena för ögonblicket inte tillät genomförandet av lika lön. Skulle man vara nödd till att återuppliva

suffragetternas metoder utropade hon.

Med stor majoritet beslöt kongressen att ge centralstyrelsen i uppdrag att kräva av regeringen att lika lön omedelbart skall tillämpas inom statstjänsten.

+

AKTIONEN MOT DE UTLÄNDSKA KOMMUNISTERNA I FRANKRIKE

(IAA) Tidningen Solidaridad Obrera, Paris behandlar i sitt nummer av den 16 september i största korthet den franska polisens åtgärder mot utländska kommunister, en aktion som framförallt drabbat de spanska stalinisterna i Frankrike.

Tidningen redogör i allmänna ordalag för själva polisaktionen och citerar sedan en del pressröster som ger en karaktäristisk stämningsbild. Således skriver den socialdemokratiska POPULAIRE att socialdemokraterna"med energi kämpar för asylrättens upprätthållande. Men vi kan inte tillåta att man gör denna rätt meningslös, att man tömmer den på varje förnuftigt innehåll. Asylrätten får inte tjäna som förevändning för en verksamhet som går ut på att stabilisera en totalitär regim". Högertidningen LE FIGARO nöjer sig med några allmänna förklaringar mot moskvakommunismen, medan den oberoende vänstertidningen COMBAT kommer med mera nyanserade tonfall: "Dessa polisåtgärder ingår logiskt i västmakternas politik. Man var tvungen att genomföra några sådana aktioner eftersom man inte kände sig säker samt av brist på fantasi. I denna atmosfär - var nog de företagna åtgärderna mot kommunistpartiet oundvikliga..." Den konservativa LE MONDE beklagar att aktioner av detta slag endast brukar träffa andrahandsfigurer och att de på det sättet mest verkar som kommunistisk propaganda. Kommunisterna har till specialitet att protestera mot attentat mot friheten och folkdemokratierna får nya förevändningar för represalier. Den oberoende FRANC-TIREUR beklagar att man ifråga om utlänningarna och de utländska arbetarna, när man någon gång talar om deras problem, endast gör detta för att kräva deras förföljelse, häktande och utvisning. Den kommunistiska HUMANITÉ rasar naturligtvis som en bandhund och påstår att med denna aktion visar man sin vilja att utlämna landet åt amerikanerna samt manar arbetarna till kamp för nationellt oberoende. Solidaridad Obrera själv skriver till sist: Emigranterna förblir lugna. De står inte likgiltiga inför den genomförda aktionen, men vill inte heller berömma den, även om man vet att kommunistpartiet endast är ett störande element som av alla emigranter uppfattas som deras värsta fiende.

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 11 Stockholm den 1 november 1950

ENGELSKA ARBETARPROBLEM

Det engelska arbetarpartiet har under oktober månad hållit sin kongress i Margate. Att den skulle sluta upp bakom den engelska arbetarregeringen kunde man på förhand räkna ut, men det saknades ej heller kritiska röster. Liksom på fackföreningskongressen, som nyss hölls, diskuterades livligt frågan om priser och löner och i resolution uppmanades regeringen att göra en energisk insats för att hejda prisstegringarna samt kontrollera och redbcera bolagsvinsterna. Regeringen uppmanades dessutom att särskilt stödja de krav som låg-avlönade arbetare framfört.

Kritik framfördes ävenledes mot förhållandena inom de nationaliserade industrierna. I ett resolutionsförslag krävdes bland annat omfattande undersökningar inom hela administrationen av de nationaliserade industrierna. Kongressens majoritet anslöt sig dock till regeringens politik i denna fråga och den föreslagna resolutionen avslogs.

Samtidigt med att kongressen pågick ingrep arbetarregeringen mot den s.k. vilda strejken bland gasverksarbetarna i London. Regeringen beslöt nämligen att åtal skulle väckas mot 10 av strejkledarna. Åtalet baserades på en 75 år gammal lag som säger, att personer i tjänst hos myndighet som handhar tillförsel av gas och vatten

begår brottsliga handlingar om de med berått mod och i illvillig avsikt bryter sitt tjänstekontrakt i vetskap om att invånarna därigenom helt eller till stor del berövas gas eller vatten. Domstolen dömde de 10 strejkledarna till en månads fängelse vardera. Under rättegången framhöll åklagaren bland annat att strejken var stridande mot engelsk lag och att alla strejkande gasverksarbetare kunde åtalas enligt den nämnda lagen.

För att bryta strejken beordrade arbetarregeringen dessutom 1.342 man militär, att upptaga de strejkandes arbete. Alltså en direkt order om strejkbryteri.

Regeringens åtgärder bröt strejken. Gasverksarbetarna tvingades att återupptaga arbetet. De tvingades på knä av regeringens våldsåtgärder. Dessa regeringsåtgärder har för övrigt framkallat en kraftig opposition bland arbetarna. De framhåller att strejkrätten fått en allvarlig törn i och med dessa åtgärder. Och att sådana metoder tillgripits av arbetarregeringen har framkallat förbittring och besvikelse bland arbetarna.

Arbetarregeringar är överallt sig lika. Där sådana kommit till makten visar det sig att åtgärder liknande dem som den engelska vitagit kommit till användning för att förhindra arbetarnas fackliga strider och deras kamp för egna intressen.

John Andersson

Francomanövrerna i Förenta Nationerna vållar oro bland franska intellektuella

(IAA) Gång på gång uppvaktas FN av hel- och halvfascistiska statsrepresentanter med förslag om erkännande av Franco-Spanien. Dylika framstötar följas mycket noggrant av världens antifascister, och det finns skäl att göra det.

Nyligen har en grupp franska intellektuella utsänt en offentlig förklaring mot dessa francovänliga manövrer som försiggår i FN. Vi återger deras förklaring efter Solidaridad Obrera, Paris.

Det heter: "Med stark oro har vi erhållit upplysningar om att FN på sitt nya sammanträde har för avsikt att ånyo ta ställning

till frågan om upptagande av diplomatiska förbindelser mellan medlemsstaterna och Francos Spanien.

Det har upprepade gånger bevisats att Francos regering kommit till makten i Spanien med Hitlers och Mussolinis hjälp, att den i Spanien infört en regim av hitlerfascistisk karaktär.

Den 9 februari 1946 förklarade FN:s generalförsamling sig vara "övertygad om att general Francos regering, tillsatt med våld och med hjälp av axelmakterna, icke representerar spanska folket". Vi finner det obegripligt om FN försöker ändra denna deklaration och börja intaga en annan hållning gent emot Francos regering, som efter de Förenta Nationernas seger över hans protektorer Hitler och Mussolini icke på något sätt förändrat sin mentalitet eller sina metoder.

Endast demokratierna kan befästa, upprätthålla och försvara demokratin. Endast demokratierna, i förtröstan på sina egna principers hållfasthet och kraft, kan kämpa för demokratins sak".

Efter denna deklaration riktar gruppen sig till den franska regeringen och kräver en fast antifrankistisk hållning i FN:s stundande generalförsamling. Bland undertecknarna återfinnes Albert Camus, André Gide, Jean Cassou, Paul Rivet och många andra bekanta namn.

+

PÅ FLYKT FRÅN FRANCO-SPANIEN

(IAA) Enligt uppgifter i tidningen "CNT" anlände för en tid sedan till Fort de France på ön Martinique en spansk flyktingbåt med 170 spanjorer ombord. Däribland en kvinna med en pojke på 12 år. De avseglade den 4 augusti från La Gomera, Kanarieöarna, sedan de till därvarande myndigheter uppgett att resan var en turistresa till en annan plats på spanskt territorium. De ställde i stället kursen mot Venezuela, dit de emellertid icke nådde fram.

Båten uppgavs vara 22 meter lång och 7,20 bred och hade en liten hjälpmotor. Under resan tog vattnet slut, men man erhöll några tunnor vatten av en tankångare de mötte till havs.

Passagerarna på de flyktande båten var antifascister tillhörande olika riktningar, republikaner, socialister och medlemmar av spanska CNT.

Enligt telegram från Brasilien har 42 flyktingar anhållits

därstädes. De hade kommit dit i en segelbåt. De flesta uppgavs vara yrkesarbetare som farit till Brasilien på grund av att förhållandena i Spanien är outhärdliga för löntagare.

Om de n/grupp som anhållits i Brasilien tillhörde dem vi först talade om vet vi dock icke. Möjligt är att så är förhållandet.

+

Fruktbärande facklig enhet

med stöd av Amiensresolutionen

(IAA) Le Combat Syndicaliste sysselsätter sig i ett av de senaste numren med de mycket omdiskuterade fackliga enhetssträvandena och påpekar att dessa strävanden ingår som ett viktigt led i den franska syndikalistiska rörelsens syften.

"Vi önskar av hela vårt hjärta att arbetarna kämpar enigt mot sina utsugare, förklarar tidningen, men tillägger att "det inte räcker med att uttala sina önskningar härutinnan utan det gäller också att denna idé förverkligas.

Om arbetarnas enhetssträvande n/ska bära frukt får man bygga upp den på allvarliga grundvalar, grundvalar som utformats på basis av många årtiondens erfarenheter.

CNT är för sin del övertygad om att de idéer som utformats i Amiensresolutionen och som ytterligare preciserats i Lyon år 1926 samt i Paris år 1946 bjuder på den enda allvarliga och fasta grundval, som finns för den fackliga enhetens förverkligande. Vill man i anda och sanning gå in för enheten måste man lämna bevis för det och först av allt gäller då att tillbakavisa alla förfalskningar. Man kan icke reorganisera arbetarna utanför eller mot CNT. Försök som gjorts härutinnan bevisar det. Detta måste man erinra sig.

Le Combats egen roll

Om sin egen roll framhåller Le Combat att "med vår tidning som nu utkommer varje vecka har vi stora möjligheter. Vi vill inte försumma vissa viktiga avsnitt av den mänskliga verksamheten, avsnitt som i många fall hör ihop med verklig syndikalism.

Redaktionen har med tillfredsställelse iaktagit de unga kamraternas stora intresse för vår tidningspress. De går in för och stöder den med hela sin unga dynamism.

Vi har av Le Combat Syndicaliste strävat göra en tidning som tjänar uppfostrande syften samtidigt som den icke glömmer sin ställning som organ för CNT:s organisatoriska angelägenheter och den ekonomiska dagskampens mångahanda aspekter. Vi har sålunda riktat uppmärksamheten på barnproblemen, kvinnans angelägenheter, ungdomsrörelsen, filmen, teatern, litteraturen o.s.v. När våra kamrater arbetar för vår tidning ger de belägg för att de är intresserade för rörelsen som sådan. Själva vill vi göra en stor facklig tidning av Combat Syndicaliste med omfattande spridning. Ännu effektivare kommer den att bli om varje kamrat regelbundet ger oss uppslag, kommer med positiv kritik och sänder oss uppmuntrande ord. Vår önskan är att varje CNT-medlem håller tidningen och arbetar för dess spridning bland den franska arbetarklassen.

+

FRANCO-SPANIEN TILL ATLANTPAKTEN?

(IAA) Franco-Spaniens tilltänkta rehabilitering genom FN har vållat stark oro i antifascistiska kretsar världen över. Man ser däri icke blott ett demokratiskt erkännande av den blodsbesudlade spanska falangismen och klerkofascistiska regimen utan också en inkörsport för Franco-Spaniens inträde i Atlantpakten.

Den spanska emigranttidningen Solidaridad Obrera, Paris, har på nytt behandlat spanienfrågan och den internationella situationen och påpekar att amerikanska UD numera utfärdat order att icke lämna inreseviseringar till spanska falangister emedan dessa måste betraktas såsom tillhörande ett totalitärt parti. Samtidigt man understryker vikten av ett dylikt beslut varnar också tidningen för den fara som hotar från reaktionärt håll. Solidaridad Obrera kommenterar också den appell som den franska ligan för de mänskliga rättigheterna utsänt och som riktar sig mot Franco-Spaniens tilltänkta rehabilitering genom FN och betonar vikten av denna appell men erinrar också om de stora ansträngningar som just nu insättes för att få Spanien anslutet till Atlantpakten.

Såta bröders militärgemenskap

"De spanska och portugisiska fascisternas gemensamma flottmanövrer i Atlanten som nyss hållits har av vissa mutade pressbyråer

utnyttjats som ett kärkommet tillfälle att på nytt ställa krav på att Spanien skall upptagas i det militära västblocket, skriver tidningen. Här får Francos örlogsmän åtminstone tjäna som propagandamedel även om det för de initierade står klart att dessa vid en internationell konflikt icke skulle kunna göra någon nytta alls. Men deras teatraliska manövrer duger ju som uppmjukningspropaganda för att bryta Spaniens diplomatiska isolering.

I Amerika finns dock grupper som principiellt vänder sig emot ett spanskt inträde i västblocket. Så är också fallet i en del andra länder tillhörande detta block. Återigen finns det de som ser kritiskt på Spaniens inträde och uttalar sina tvivel på att det kan vara till någon nytta med ett spanskt inträde helt enkelt genom att hänvisa till den spanska upprustningens tvivelaktiga karaktär, landets urusla kommunikationer och kommunikationsmedel, den ruinerade industrin vars produktion icke har en någorlunda acceptabel kapacitet m.m.

Slutligen hänvisar tidningen till fallet Kina. Här har USA stött ett feodalt och reaktionärt system, hatat av hela folket. Ännu är det tid för Amerika, slutar artikeln, att tänka över den nytta en eventuell allians med Spaniens fascister skulle ha".

+

Viker FN:s generalförsamling
för francovännernas offensiv?

(IAA) Solidaridad Obrera, Paris har gjort en sammanfattande framställning om Spanienfrågans diplomatiska utveckling under de senaste åren och kommer därvid till den slutsatsen att vissa latinamerikanska staters nya framstöt till förmån för Franco har vissa utsikter att få fram en francovänlig majoritet i FN:s generalförsamling ifall att USA, vilket är sannolikt, anammar den idén att medlemsstaterna enskilt skall kunna avgöra vilka relationer de ska underhålla med Madrid.

Tidningen erinrar om att FN steg för steg har vikit för francovännernas energiska offensiv. Varje generalförsamling hittills har medverkat till en mer eller mindre stor framgång för

Franco. Förra gången hindrades hans rehabilitering med en majoritet på endast två röster. Denna gång är hans seger nästan given. Enda möjligheten att förhindra den skulle vara att församlingen på grund av dagordningens längd inte kommer i tillfälle att ta frågan under behandling före jul. Under alla omständigheter betyder ju detta endast ett kort uppskov på ett par månader innan saken är klar.

Med anledning av detta hotande perspektiv frågar tidningen: "Vad skall de antifascistiska krafterna ta sig till ifall att Franco kommer att erkännas?" Tidningen svarar själv: "All energi måste koncentreras för motståndskampen. Dessutom gäller det att framkalla allmän och ständig proteststämning, dock utan något som helst samröre med Moskva."

✣

JAPANSK KONGRESS

(IAA) Anarkistiska federationen i Japan har nyligen hållit kongress. Det var federationens femte. På sin esperantosida inför tidningen Heim Simbun redogörelser om kongressens förhandlingar och beslut. En av resolutionerna befattar sig med den internationella situationen. Däri heter det bland annat:

"De sovjetiska ledarna nöjer sig icke med att ha förslavat det ryska folket utan försöker nu sträcka ut sina tentakler för att gripa andra asiatiska och europeiska länder.

Å andra sidan föreger sig Förenta staterna vara frihetens sanna försvarare samtidigt som de i sina intressesfärer påtvingar folken sitt kapitalistvälde och håller därjämte fast vid rasfördomar som tillhör en gången epok".

Kongressen diskuterade också den taktik som måste utvecklas för att försvara arbetarnas landvinningar. Nytt Arbetsutskott valdes för organisationen. Till generalsekreterare utsågs K. Yamguchi. T. Yamaga blev sekreterare för internationella förbindelser. Efter kongressen hölls offentliga möten och genomfördes gatudemonstrationer, förklarar Heim Simbun till slut.

✣

"VERTIKALA" VAL

(IAA) De statligt kontrollerade fackliga sammanslutningar Franco skapat i Spanien kallas för "vertikala" syndikat därför att de i samma förband samlat lönearbetare och arbetsköpare. Till dessa syndikat"väljs" på arbetsplatserna s.k. "enlaces" (förbindelsemän). Sådana val har nyss hållits i Vizcaya, baskiska provinsen.

Spansk emigrantpress behandlar dessa märkliga val och meddelar interiörer från de val som genomfördes den 24 sept. då man valde "enlaces" på arbetsplatserna i Vizcaya.

I denna fars deltog 85 % av arbetarna meddelar den offentligt tillåtna pressen, som är lika förljugen som Franco är besudlad av oskyldigt arbetarblod. Enligt informationer som Solidaridad Obrera fått från arbetarna via sina egna förbindelsemän var antalet deltagare i dessa "val" högst 50 % och av dessa lämnade minst hälften blanka röstsedlar, d.v.s. ogiltiga, vilket dessutom innebar att man på detta sätt protesterade och demonstrerade mot hela komedin. I varje fabrik bildades en s.k. "mesa" alltså valbyrå, vars uppdrag var att organisera "valet". Företagsledningen i varje fabrik fick bestå valmakarna på mat och dryck och dessutom ersätta fascisterna deras "extrajobb".

I vissa företag försökte man tvinga arbetarna att deltaga i valet, vilket emellertid misslyckades i vidaste omfattning. I en del industrier bland annat i de baskiska masugnarna saboterades "valet" också av arbetsledningarna. Visserligen ordnade de "val-mesan" men gjorde därutöver inte ett dugg för att förmå arbetarna att vara med och rösta. Solidaridad Obrera slår fast att det rådde allmän ovilja och likgiltighet för dessa "val".

Trots oerhörda förhållanden vågar de spanska arbetarna i sitt svåra läge visa den fascistiska regimen sitt öppna förakt och avvisar modigt francofalangismens vertikala valhumbug.

✣

"Direct Action" framträder

som syndikalistiskt organ

(IAA) Tidningen "Direkt Action", London som utkom i sept. månad med 10 stencilerade sidor framträder nu för första gången

som organ för den nybildade SWF, Syndikalistiska Arbetarfederationen. Tidningens ledande artikel går helt in för syndikalismens idéer och tar ställning till en del fackliga strider i England och slutar med att slå fast att "den enda politik som kan visa en väg framåt är syndikalismens. Den riktar sig mot alla politiska partier, tories, liberala, labour och stalinister och betonar att arbetarnas kamp ligger på det industriella fältet vars stora mål är arbetarkontrollen över industrin. Syndikalismen bjuder på en organisationsform som till skillnad mot Trade Unions överlämnar avgörandet åt medlemmarna själva, som har att bestämma sin politik och sina aktioner. Arbetare som känner sig befryndade med en dylik organisationsform inbjudes till SWF. Vår väg är kamp, vårt mål är frihet".

Tidningen lämnar också referat från organisationens konstituerande kongress, dess förhandlingar och beslut, vilket vi kunde sysselsätta oss med redan i förra numret av denna presstjänst. En del smånytt meddelas och så har man en sammanfattning av de svenska syndikalisternas kongress i somras.

+

"Vi måste skriva en svart-röd bok
om vårt folks befrielselängtan"

(IAA) Den spanska emigranttidningen España Libre kommenterar den "vita" bok som Förenta staternas UD utgivit i samarbete med brittiska och franska regeringarna, och som på basis av dokument, tagna ur de totalitära staternas arkiv vill avslöja den hjälp som Franco fick av den italienska fascismen och den tyska nazismen för att slå det spanska folket i slaveriets bojor och förinta dess demokratiska institutioner.

Denna "Vitbok" är synnerligen intressant, skriver tidningen, och den vittnar om det spanska folkets rätt, liksom den upptäcker den francofalangistiska regimens förbrytelser. Principiellt är detta en bra bok - under förutsättning att amerikanska UD verkligen är beredd att försvara den internationella moralen - och ta alla konsekvenserna. Men ifall dokumentet inte har något annat syfte än att avslöja Francos deltagande i det gångna världskriget blir dess enda

förtjänst att hopa en hög papper på en flod av blod.

Varför får Franco stanna vid makten?

Den liberala, fria, demokratiska världen frågar med rätta: När skall det bli ett slut på det spanska folkets tragedi? Varför får Franco stanna kvar vid den av honom i samarbete med totalitära stater usurperade makten, en makt han fått därigenom att Spaniens legala ordning likviderats?

Se här de frågor som icke besvaras i den amerikanska vitboken, frågor som kräver ett klart, konkret och slutgiltigt svar, utan krumbukter och knep.

Vi spanjorer, som kämpar för vårt lands befrielse, och för våra mänskliga intressen, vi har en plikt: att skriva vår egen bok, en bok röd som våra stupade bröders blod och svart som de lidanden de människor undergått som dukat under och fortfarande dukar under i vårt land. Denna svart-röda bok skall inte fyllas med jämmerrop och skrik, utan med styrka och klara kunskaper, med en lidelsefull vilja att försvara sanningen och att kämpa för rättvisan.

Vår bok kan dessutom bära endast denna titel: Spaniens befrielse. Den måste bygga på en human grundval med hög moral, bygga på demokratins och frihetens idéer. Den måste tjäna en helig sanning och den skall göra god nytta. Den måste säkra en gemensam ordning där människor mötas för att diskutera sina problem, för att lösa dem och förverkliga sina ideal.

++++++++++++++

ADRESSES:
Sekrétaire Général John Andersson, Box 415,
STOCKHOLM 1, Suède

ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nummer 12. Stockholm den 1 december 1950

DET ITALIENSKA FOLKET DÖMER FRANCO

(IAA) Under november månad i fjol begicks ett attentat mot Franco-Spaniens konsulat i Genua, Italien. Detta attentat utfördes av några unga italienska anarkister som protest mot Francofascismens terror i Spanien. De unga anarkisternas namn är Gaetano Busico, De Lucchi och Mancuso. De blev häktade och domslut har nu fallit.

Ett par italienska kamrater, Bichiero och Repetto, som övervar rättegången i Genua, har sänt den spanska exiltidningen "CNT" i Toulouse en skildring av domstolens behandling av frågan. Ur denna skildring återger vi följande:

De åtalade uppträdde lugnt, behärskat och värdigt inför domstolen. De betonade att de utfört attentatet som en protest mot terrorn i Spanien för att ge uttryck åt sin solidaritet med francoregimens offer. Således förklarade Gaetano Busico:

"Någonting måste ske. Vi måste skaka upp människorna ur den likgiltighetens sömn de sjunkit ned i; vi ville tvinga dem att rikta sina blickar dit, där ett folk lever förtryckt och i kedjor. Vi måste sätta människorna i rörelse, vinna dem för en protestaktion mot förföljelserna i Franco-Spanien."

Alla åtalade påminde med hjärtlig sympati om sina vänner i Spanien och uttalade sin solidaritet med de spanska syndikalisterna och anarkisterna.

Ett stort antal vittnen hördes om själva dådet och dess politiskt-sociala bakgrund, bland dem också den kvinnliga spanska anarkosyndikalisten Federica Montseny, som talade om de vänskapsband som föronar all världens ungdom inom den frihetliga rörelsen och då särskilt Italiens och Spaniens. Spaniens kamp för befrielse har samma mål som Italien uppnådde 1945. Hon behandlade utförligt terrorn i Spanien för att åskådliggöra den atmosfär de dväljs uti och som ger förklaring till de unga italienska anarkisternas solidaritetsaktion.

Bland vittnena befann sig också en student från universitetet i Rom, vilken redogjorde för sina intryck och upplevelser i Francofängelser; vittne var även Gisele Franchini, änka efter de italienska frihetliga milismännens år 1936 stupade kommendant som tillhörde den berömda Ascasos kolonn under inbördeskriget samt Marcello Bianconi, som själv tillhört Ascaso-Kolonnen, vidare Aldo Garosci, en av den mördade Carlo Rosellis vänner och medgrundare av rörelsen "Rättvisa och frihet" m.fl. Den sistnämnde citerade Carlo Rosellis vittnesbörd om de spanska syndikalisternas och anarkisternas konstruktiva insatser under inbördeskriget. Den internationellt berömde italienske skalden Carlo Levi, författare till "Kristus stannade i Eboli" hade till domstolen riktat ett budskap som också lästes upp. Han förklarade bl.a.: "CNT i Spanien är det mest genuina uttrycket, historiskt betydelsefullaste för den spanska nationen, för människans ära och värdighet i Spanien. Man kan säga, utan att göra sig skyldig till överdrifter, att Spanien alltid levt och fortfarande kommer att leva tack vare sin frihetliga anda".

Åklagaren som tog till orda efter vittnena förklarade inledningsvis, att han erkände de åtalades höga moraliska och sociala motiv såsom förmildrande omständigheter, men yrkade dock på straff varierande mellan 5 år, 5 mån. och 4 års fängelse. Åtalad var även den anarkistiske redaktören Toccafondo för att "ha förhärligat brottet".

De anklagade försvarades av Genuas bästa advokater, bland dem en som räknas till Italiens främsta. Alla hade spontant ställt sig till förfogande för att försvara en sak som de ansåg var rätt-

visans. Efter advokat Funzos tal kom det till en spontan manifestation hos den stora publik som bevistade processen. Alla reste sig och ropade: Död åt Franco! Leve det fria Spanien! så det dånade genom salen.

Rätten tillkännagav följande utslag:

Busico 2 år och 9 månaders fängelse; Mancuso 1 år och 7 månader; De Lucchi 2 år och 11 månader. Redaktör Toccafondo frikändes. På grund av omständigheterna nedsattes straffet för Busico och De Lucchi omedelbart till 2 år, medan Mancusos straff förklarades annullerat. Det framhölls vidare i utslaget att de åtalade hade utfört sin handling under förmildrande omständigheter, vilket medförde rättens beslut att de omedelbart skall frigivas. Praktiskt taget blev således samtliga åtalade frikända.

Utslaget hälsades med ett stormande jubelutbrott. Federica Montseny, som kommenterar rättegången i en artikel under rubriken "Franco inför sina domare", skriver bland annat:

"De åtalade har frikänts. Deras frikännande innebär att Francoregimen dömts. Denna dom har också understrukits av alla fria människor i Italien. De advokater som försvarade de åtalade och som erbjöd sig försvara dem utan ersättning, uttryckte hela det fria Italiens enhälliga mening."

+

SPANSK KRITIK MOT FN:s BESLUT ATT ÅTERUPPTAGA DIPLOMATISKA FÖRBINDELSER MED FRANCOSPANIEN

(IAA) Det beslut som de Förenade Nationernas Generalförsamling fattade att upptaga fullständiga diplomatiska förbindelser med Franco-Spanien, har utlöst protester från många håll, framförallt från de antifascistiska spanjorerna.

Den spanska exiltidningen "CNT", Toulouse framhåller i sitt nummer för den 19 november att FN:s generalförsamlings beslut angående Spanien knappast kan vara någon överraskning samt tillägger:

"Världshistoriens sista blad har ännu icke skrivits. I exilen lever tusenden och åter tusenden spanjorer som fortsättningsvis kommer att inrikta krafterna på uppgiften att bekämpa och omsider slå ner den skamliga regimen i Spanien. Inne i Spanien finns likaså

tusenden och åter tusenden människor, folkets stora flertal, som lever under tvång, bajonettregim och polisförföljelser. Sådant är kännetecknande för det rådande systemet. Motståndsrörelsen kämpar och skall alltid kämpa mot detta omänskliga system, skall trotsa förtrycket.

Det finns fortfarande överallt i världen många anständiga människor som står bakom oss, så lyckligtvis är icke allt förlorat. Vi vill erinra om det manifest som nyss publicerats av franska Ligán för de mänskliga rättigheterna, riktat till alla fria samveten i världen, detta i den spanska frihetens intresse. I "dollarlandet" höjer sig energiska röster och pekar på det stora ansvar man lägger på sig genom fortsatt tolerans mot en fascistisk regim. Många andra röster höjs och kommer att höjas överallt i världen mot den skam, som det spanska systemet förkroppsligar.

SOLIDARIDAD OBRERA, Paris, framhåller i sitt nummer för den 11 november att bland "de stater som röstade emot upptagandet av diplomatiska relationer med Franco finner vi även Östblocksstaterna . Deras representanter begagnade sig av sin typiska demagogi, mera skadlig än nyttig för vår sak. Den jugoslaviske delegaten Veljko Vlakowitj däremot, nådde myoket hög nivå. De bästa inläggen levererades av de Iberoamerikanska stater som motsätter sig Franco; Guatemala, Mexiko och Uruguay. Ur den uruguayska delegatens tal citerar tidningen följande:

"Man förklarar att de underorganisationer som Spanien ska få deltaga i är rent tekniska FN-institutioner utan politisk betydelse. Men Spanien skulle t.ex. tillåtas inom UNESCO, trots att art. 2 i Francos lag om undervisningsväsendet öppet förklarar att lärarna ska undervisa sina elever i Falangens anda; Spanien skall vidare upptagas i Arbetsorganisationen, trots att landet har en social lagstiftning som tvingar alla arbetare in i de s.k. vertikala syndikaten, som dirigeras av Falangen. Vidare skall Spanien upptagas i Internationella flyktingsorganisationen, som bland annat har till uppgift att skydda spanjorer, som på grund av Francoregimens terror lever i exilen. Nej, saken är allvarlig och vi måste betänka oss grundligt innan vi beslutar".

Uruguays delegat citerade vidare en del Francouttalanden

från den tid då han öppet proklamerade sin uppslutning kring axeln Berlin-Rom och tillade:

"Allt detta är ödesdigra frågor. Och detta steg vill man ta just i det ögonblick då FN försöker tillbakavisa aggressionen i Korea."

Med anledning av FN:s beslut angående Spanien har FEDIP - spanska foderationen för f.d. politiska tvångsförflyttade och internerade - (en organisation som samlar antifascistiska spanjorer tillhörande alla partier och organisationer med undantag för kommunisterna) har riktat en skrivelse till FN om det spanska problemet, tillsammans med många dokument om falangismens organisation och verksamhet samt utdrag ur spanska lagar, som står i motsättning till FN:s rättighetsförklaring. FEDIP:s protestskrivelse innehåller bl.a. följande:

"FN har nu begått en handling som faktiskt innesluter en sorts självuppgivelse, eftersom den direkt sanktionerar tusentals brott som begåtts av Francoregimen och är ett direkt förräderi mot de offer som stupat för att försvara de principer som majoriteten i FN handlat emot.

FN:s nyss antagna fredsplan, den s.k. Achesonplanen, förklarar i punkt 5: Freden upprätthålles genom att alla nationer respekterar de fundamentala fri- och rättigheterna, och på deras strävan för ekonomisk och social välfärd i alla länder.

Några timmar efter att ha antagit denna förklaring, erkänner samma församling en regim som skamlöst trampar de fundamentala mänskliga rättigheterna under fötterna och som inte tillåter något ekonomiskt och socialt välstånd alls. Vi kommer emellertid inte att upphöra med vår kampanj. Vi kommer att avslöja och anklaga den tystnadens konspiration som en del s.k. demokratiska länder gör sig skyldiga till.

Vi är själva gamla motståndskämpar. Vi har lidit för frihetens sak och vi fortsätter vår kamp mot alla former av fascism. Vi har redan på ett tidigt stadium pekat på de ödesdigra konsekvenser som måste följa på det understöd man så villigt tillåter och bidrar med för att hålla Franco och hans Falang med dess bödelsvälde i Spanien under armarna."

+

A R G E N T I N A

(IAA) Från Argentina meddelas till IAA:s sekretariat att sjöfolkets nederlag blev totalt. Några möten ledda av regeringselement från den behärskade fackliga organisationen CGT, beslöt att sjöfolkets lokaler skulle överlämnas till CGT. Så skedde även. Cirka 5.000 arbetare, tillhörande sjöfolkets organisation, har inte fått återvända till arbetet. CGT, d.v.s. regeringen, har motsatt sig det.

Kommunisterna har som vanligt spelat en dubbelroll. Först gick de emot strejken samt agiterade för en front mot FORA. Senare gav de strejken sitt stöd. Men man kunde ej lita på dem.

IAA:s sektion i Argentina - FORA - upprätthåller sitt arbete trots att dess lokaler stängts. Deras tidning "Organizacion Obrera" är förbjuden att utkomma, varför det är svårt för syndikalisterna att inför offentligheten framföra sina synpunkter.

+

STORT PROTESTMÖTE I PARIS I SPANIENFRÅGAN

(IAA) I slutet av november hölls i Paris ett stort offentligt protestmöte mot FN:s beslut i Spanienfrågan och för att tillkännage mötesdeltagarnas solidaritet med det spanska folket.

Mötet leddes av representanten för "Spanska Republikens Vänner", senatoren Chazette och bland talarna märktes advokaten Gaston Maurice, Lacroix som representant för Unga Republik-Rörelsen, Emile Kahn, delegat för Ligan för De Mänskliga Rättigheterna, Martin-Chauffier, en känd katolsk författare, Cassou, författare m.fl. Det upplästes även en del skrivelser vars avsändare instämde i mötets syfte, bland dem föredrogs en skrivelse från den berömda skådespelerskan María Casares, redaktören för tidskriften Esprit, Domenach m.fl.

I en antagen resolution framhölls:

"Fransmän med god vilja, representerande alla politiska, filosofiska och religiösa riktningar, protesterar emot att franska regeringen lagt ner sin röst i den omröstning som i FN:s generalförsamling utfallit till Francos fördel."

Vidare kräver man att regeringen klart skall uttala sig om sin politik gent emot Spanien samt att den inte sänder ambassadör till Spanien. Man vänder sig också emot att representanter för spanska universitet får delta i Nizzakonferensen och hälsade slutligen alla motståndskämpar i Spanien samt emigranterna i exilen.

IAA:s MANIFEST PÅ JAPANSKA

(IAA) För någon tid sedan meddelades att krafter i Japan arbetade för en syndikalistisk organisation därstädes. Ett nytt livstecken för denna strävan har kommit IAA:s sekretariat tillhanda, i form av en liten japansk syndikalistisk tidning "La Rodo Undo" - Arbetarrörelse. Av tidningens innehåll framgår att man sysslar med propaganda för syndikalismen. Tidningens första nummer återger IAA:s Majmanifest och i nr 2 återfinns IAA:s principförklaring.

Vi hälsar den nya tidningen välkommen och hoppas att densamma kommer att bereda mark för ett återupprättande av den syndikalistiska rörelsen i Japan. Vi förväntar också att ständig kontakt kommer att upprätthållas med IAA .

+

FRUKTANSVÄRD TORTYR I FRANCOS FÄNGELSER

(IAA) I ett fängelse i Valancia är den gamle syndikalistiske pionjären Marcos Villar Mendoza inspärrad. Han häktades i Barcelona och har fått genomgå en särskilt rå och fruktansvärd tortyr. Under en hel månad utsattes han för misshandel av alla slag. "En grupp fångar" meddelar nu i Espaňa Libre att han snart kommer att dömas till döden och kräver en solidaritetskampanj för honom. Han var före kriget känd som ivrig litteratur- och tidningsförsäljare och under inbördeskriget verkade han på en framstående post i kommunen Sagunto, där han på grund av sitt värdiga uppträdande åtnjöt allmän respekt. Vi manar till protester och opinionsrörelser.

+

FÖR TRETTIO TIMMARS ARBETSVECKA

(IAA) "Le Combat Syndicaliste" Paris framhåller i en artikel i sitt senaste utkomna nummer:

"Vi har i olika sammanhang framhållit att det problem som mest oroade landets arbetsköpare och regering var frågan om arbetstiden.

Vi har varnat alla våra syndikat, alla våra medlemmar. Vi hade i samma takt som avgörandet närmade sig klart påpekat hotet mot arbetarklassens viktigaste landvinning - Fyrtiotimmarsveckan. Vi har vänt oss till alla fackliga organisationer och fäst deras uppmärksamhet på dotta förhållande, men i stället för att syssla med den frågan

fortsatte man att intressera sig för politiska intriger.

I dag är hotet inte längre bara ett hot utan ett fullbordat faktum: man har nu för avsikt att förlänga den officiella arbetsveckan från 40 till 44 timmar. Franska CNT anser att bästa medlet när det gäller att försvara sig under dessa förhållanden är att gå till motoffensiv. Vi menar att om arbetsköparna anser det vara nödvändigt att avskaffa 40-timmarsveckan så kommer arbetarklassen att resa sig för att försvara densamma.

Här kan samverkan åstadkommas och måste bli fallet om det ska bli effektivt. Hela arbetslösheten kan sugas upp om vi går in för 30-timmarsveckan.

Sådant kan emellertid icke förverkligas medelst underhandlingar förda av parlamentariker, utan endast genom direkt aktion genom generalstrejk.

+

SPANSKA MAROCKO MOT FRANCO

(IAA) Sekreteraren för Marockanska befrielsekommittén, i vilkon organisation rifkabylernas bekante ledare Abd-El-Krim är ordförande, har till FN inlämnat en protestskrivelse mot francoregimens härjningar i spanska Marocko. Regimen betecknas som ett brutalt, omänskligt tyranni i förening med hänsynslös utsugning.

Framförallt sedan 1946 - d.v.s. efter demokratiernas seger över nazi-fascismen - tillämpar Madridregimen polismetoder i Marocko som ställer alla tidigare förtryckarmetoder i skuggan. I motsats till FN:s deklaration om De mänskliga rättigheterna, heter det i skrivelsen, har alla fundamentala demokratiska fri- och rättigheter brutalt avskaffats i Marocko. I spanska Marocko finns en armé på 100.000 spanska soldater, d.v.s. det finns en spansk soldat på var tionde invånare, som är undernärda, vapenlösa och terroriserade.

Under augusti månad i år avrättade de spanska myndigheterna 143 marockanska nationalister. Avrättningarna ägde rum utan process och pågick i städerna Tetuán, Yebala och Ifni. Dessutom har under året fängslats cirka 2.000 marockaner, bland dem 30 kända politiska ledare. De sitter nu i det ökända medeltidsfängelset i Wad-law. Solidaridad Obrera, den spanska emigranttidningen, som informerar om denna situation tillägger:

Abd-El-Krim protesterar med rätta, men de första som sviker honom är arabstaterna, vilka i stället solidariserar sig med den spanska militarismens tyranni över det marockanska folket.

+

APPELL FRÅN JAPAN TILL KOREANSKA FOLKET

(IAA) De japanska anarkisterna har riktat följande appell till det koreanska folket:

"Äntligen tyoks stunden för er ha kommit att avgöra ert öde. Men om ni lämnar den rätta vägen, så kommer ni än en gång att bli kapitalismens slavar.

Det finns bara en väg. Era förhoppningar på ett broderligt, enat, fritt och rättvist Korea kan icke förverkligas utan att ni effektivt befriar er både från USA och den totalitära kommunismen och varje annan imperialistisk makt. Jaga dem alla bort från Korea. Bygg upp det arbetande folkets Korea.'

Vi japanska anarkister beklagar av hela vårt hjärta att ni massakrerar er inbördes. Gör slut på slaktandet.' Gör en ansträngning att äntligen bygga ett Korea för er själva.'

Vi kommer att bistå er intill döden, vi kommer att lägga ner alla krafter på att hjälpa er.'"

+

INTRESSANTA AVSLÖJANDEN

(IAA) El Campesino, på sin tid en av kommunismens mest framskjutna ledare och "generaler" under spanska inbördeskriget, har numera, liksom så många andra f.d. spanska kommunister, brutit med Moskva. Han avslöjar nu i franska tidningar intressanta detaljer, vilka på nytt är ägnade att belysa den bolsjevikiska politiken i Spanien under åren 1936 - 39.

Delvis är hans uppgifter i princip inga nyheter, men de är belysande för vissa förhållanden och de ger på ett nytt sätt konkreta fakta hitintills kända blott av ett fåtal medlemmar i den intima bolsjevikkretsen.

El Campesino publicerar således uppgifter om det spanska guldets väg från Spanien och hur det borttransporterades. Han personligen hade uppdraget att låta lasta guldet på järnvägsvagnar. Denna operation utfördes av "säkra" kommunistiska partimän, till stor

förklädda i polisuniformer. Guldet hade packats i 7.800 lådor och behövde 35 järnvägsvagnar. Vagnarna fick skyltar enligt vilka de uppgavs innehålla explosiva varor. Målet för denna guldtransport var - ODESSA.

Sex vagnar dirigerades dock till Frankrike där de överanvardades till monsieur Maurice Thorez, som nyss drabbades av något som numera går under namnet "Moskvasjukan" och befinner sig följaktligen i staden med samma namn. Nå, han fick senare många guldlådor, och genom den "socialdemokratiske" spanske regeringschefen dr. Negrin utbetalades 2.500.000 franc till de franska kommunisterna som för dessa pengar skulle köpa vapen samt finansiera aftontidningen "Oe Soir". En del av pengarna ställdes direkt till det franska kommunistpartiets förfogande för propagandaändamål.

Efter kriget fick en skara spanska kommunister tillåtelse att resa till Ryssland som "flyktingar". Enligt El Campesino klassificerades denna grupp enligt vå principer: För det första uttogs medlemmar av hemliga polisen, NKVD, många av dem kvinnor, enligt El Camposinos uppgift, och för det andra sådana spanska och icke-spanska kommunister, som visat tecken på "ljumhet" eller som rent av visste för mycket för att få leva. I allt anlände 3.961 spanska flyktingar till Ryssland. Redan innan dess hade dock 1.700 spanska barn med 102 lärare rest samma väg. Andra befann sig, som bekant, i Ryssland som matroser, eller höll på att utbildas för olika vapenslag o.s.v. El Campesino påstår att av tillsammans 6.000 spanska antifascister i Ryssland finns i dag endast 1.200 kvar i livet...

+

RISKABELT FÖR FRANCO ATT SÄNDA FOLK TILL BRASILIEN

(IAA) Enligt vad tidningen CNT meddelar i en artikel har vid ett besök som det spanska skolskeppet Juan Sebastian nyss gjordo i Rio de Janerio en mängd av de ombordvarande rymt redan under de första dagarna som fartyget låg i hamn. Kommendanten kunde en av dessa dagar meddela att 33 matroser rymt, blivit desertörer. Någon dag därefter rymde ytterligare 20 man, vilket medförde att då skeppet lämnade Brasilien gjorde man detta med reducerad besättning. Desertörerna förklarade att de lämnat skeppet som protest mot Francosystemet i Spanien. De brasilianska myndigheterna har inte vidtagit några åtgärder mot dem. De tycks få stanna kvar.

BÖDLARNAS BARMHÄRTIGHET

(IAA) Dagspressen meddelar att det bulgariska parlamentet nyligen antagit en lag om amnesti för alla flyktingar med undantag av sådana som dömts för spionage och förräderi.

Denna amnesti är praktiskt taget ett av de mest avskyvärda uttryckon för den bulgariska regimens hyckleri och jesuitism. Medan man i sina koncentrationsläger håller tiotusentals antifascister internerade, som aldrig ställts inför någon domstol; medan man varje dag inleder nya processer mot politiska motståndare, som helt enkelt anklagas för spionage och förräderi, och som döms bakom lyckta dörrar, utan bevisning, utan rätt till något försvar - dekreterar man en amnesti för dem som inte är i behov av sådan. Ty de flesta bulgariska flyktingarna har lämnat landet inte på grund av legala åtal utan just inför hotet av internering i koncentrationslägren.

De bulgariska stalinisterna vet mycket väl att ingen har för avsikt att använda sig av deras "amnesti". Men i sin sadistiska jesuitism är de inte nöjda med att tusentals bönder, arbetare och intellektuella sett sig tvungna att lämna sina familjer, sina hem och i elände och osäkerhet irra omkring i hela världen - de vill t.o.m. försämra deras förhållanden genom att inför myndigheter i andra länder stämpla dem som spioner och förrädare.

Nåväl. För att göra detta hyckleri uppenbart, förklarar vi att vi är beredda att återvända till vårt land utan att begära någon amnesti och underkasta oss alla legala åtal under det villkoret att alla i koncentrationslägren internerade kamrater omedelbart försättes på fri fot och att alla bulgarer, mot vilka inga lagliga processer är inledda, fritt får lämna landet på samma sätt som varje kommunist i regel får göra detta i de kapitalistiska länderna, och slutligen att alla processer hålls i offentlighet och att alla anklagade får försvara sig på samma sätt som i alla andra länder i världen.

Är man beredd att acceptera dessa villkor? Vi tror det icke. I varje fall, de bulgariska flyktingarna är varken spioner eller förrädare. De kräver inte heller någon amnesti av de banditer som inte ens respekterar sina egna lagar och som i sin egenskap av det imperialistiska Rysslands lakejer vill förvandla det bulgariska folket till ett folk av slavar.

De ska en dag i en nära framtid själva bli tvungna att på sina bara knän få tigga det bulgariska folket om amnesti.

En grupp bulgariska flyktingar i Frankrike